

СКОРОТЕЧА.

(*Courier.*)

Число 7.

Неделя 24 Јануара 1843.

Год. II.

Мой Растанакъ СЪ БАЧКОМЪ

у години 1842. *)

Све бы за те и самъ себе дао!

С. Милутяновић С.

Съ Богомъ остај Бачко дична,
Съ Богомъ земљо добру свична!
У теби ми до три блага
Остаю, о круно драга!
Србству својно Пріятельство,
Првѣй Животъ и Отчнство,
Уму, срѣцу м' три символа,
Необорна к'о три стола,
На коима сви су дани
Живота ми основани —
Основани и одбрани,
Съ пріятельствомъ расблагани:
Зато све бы за те дао,
Самогъ себе жертвовао,
Кадъ бы твојой мого среѣи
Придружити део веѣи.
Алъ су м' речи истомъ желя
Жаркогъ Сына-Пріятеля.

*) Овај е растанакъ Г. аукторъ мени као сво-
ме Пріятелю приватно писмо; я пакъ уважа-
ваюћи сваки створъ иѣговъ ни самъ хтео
пропустити, да га - ако и безъ допушћеня-
преко овога Листа нашемъ публикуму не о-
белоданимъ.

Р. С., : чь.

Койно свое одъ колевке
Удалѣнь-ахъ! ове спевке
Са сузама данасъ прати
Тамъ у лоно, где му мати
И бабайко старе часе
Съ каплѣцама жудѣвъ квасе —
Одъ првенца удалѣни,
Вечито заръ раставлѣни, —
Где му браћа и другови
Праотаца у домови
Тугу-радость уживаю,
Покрай руйногъ попеваю,
И узаймно сузе роне,
Непогоде кадъ ѣй гоне,
Па у часу среѣна света
Опомену с' оны лета,
Судбу самномъ кадъ делише,
Срѣце срѣцу ближе быше
О! како е души мојой,
Одъ круга вамъ удалѣной,
Тражитъ браћо у студену
Утеху текъ у спомену;
Споменъ само онда годн,
Кадъ све друго веѣ не плодн.
За све любве ваше драге,
Пріимъте ове желѣ блага:
Саваота моѣна сила
Скакиѣ добромъ васъ блажила,
Пшеница вамъ преродила,
Стока вамъ се напорила,
Пріятельства с' удвоила,
Мысли-срѣца преспонла
У Венгрѣи Бачке равне!!!

Ђорђе Кулявичић.

ПУТОВАНЬ

У Цариградъ и Сірію по Карлу

Тратнеру списано.

(продуженіе)

У првымъ данма, одведенъ будемъ у Серіаскеръ-торонъ, да Цариградъ, и море болъ посмотримъ. При горнѣмъ степену торона више прозора има, съ кои се са сваке стране красота предѣла овогъ видити може. — Жалость велика! што вѣштиномъ пера Цариградъ се описати неможе; аль опетъ кадъ помислимо, да Цариградъ Пера, и Галата, по брду, у Амфітеатралномъ положенію леже, и одъ два мора се окружаваю; кадъ понятію представимо изгледъ, на мраморно море, и красоту узвишене Азіе, кадъ овомъ додамо изгледъ у облакъ прекривающи се кула, кедра, и кипресса Цариградски, кадъ изъ дальны земаля у приста ништу цариградскомъ одмарающи се лаѣа, различне на подобіе буктаюћеи пламена, развіваюће се заставе видимс; текъ онда ћемо поне о обаятельной красоти предѣла овогъ чувствовати моћи. Све што ми в мило и драго, све самъ у часу овомъ у наручію момъ видити желію, да самномъ заодно красоту природе, коя в овде найвѣшій благословъ излила, чувствуе. У грудма ми се оно увѣренѣ срѣвало, да кадъ бы Цариградъ, текъ за едно столѣгіе подъ рукомъ Христіанскомъ опетъ благово, найлѣпшии цѣлогъ свѣта средоточіемъ бы постати морао.

На Серіаскеръ шеталишту углаѣеный Цариградскій се народъ понайвише забавля; коз самъ шеталиште я съ Галианскимъ „Корзо“ сравнити могао; ту смо видили господски лица, међу коима в више женски негъ мужки было женске су покривене быле, само имъ се чело, очи, и

носъ видити може но присвемъ томъ природнолюбопитство до тогъ їй в довело, да за покривало лица найташый бурнукъ употребляю, крозь кои черте лица и цео изгледъ лѣпоте нѣове ясно се провиди. Лѣне очи, бѣло, или свимъ бледо лице овде се видити може. Паруменисаногъ лица у цѣломъ граду видили ни смо. осимъ црвено боядисаны ноктію, коз турске лѣпотице боядишу, да се болъ допадну. Огртало имъ в на ѣурдіе наликъ съ широки рукави одъ меріна или свиле. Свака има жуте чизме коз су на подобіе папуча израѣене. Рукавице, ни уѣдне турске буле ни смо видили. — Султанова породица на свои Царски коли посѣтила в серіаскеръ зауставила се предъ увеселительнымъ зданіемъ, увеселяваючи се угледомъ мимопролазеће младежи. Видили смо и многи други господски кола (арабасъ), коз рѣдко коньи, него волови вуку, и коя на двоколицекодънасъ названа налице: шарагляни! пречага нема, но съдаскама су счелевлѣна. У нѣима се ввосточный вкусъ показуе; различне утрпане бов, и позлате, као и глава и рогови волова бояма и златомъ изшарани. Одъ редохранительника и ушкоплѣны арапа, изъ харема Султановогъ допраѣене жене смо видили, за конма смо и надзирателя ушколѣника смотрили, кои в своимъ плѣоснатымъ носомъ и набранымъ лицемъ таку ругобу издаво, да одъ смея задржати се ни смо могли. Тѣло му в до чемера дебело безъ икаквогъ подобія на божіе створенѣ. Онъ в съ Пашама у едномъ степену достоинства.

(продуженіе слѣдоваће.)

ИСТИННЫЙ ДОГАБАИ.

у деветнайстомъ столѣтію.

Младъ некій Енглець по имени Лордъ, збогъ свога сиромашногъ стани и непостояногъ характера, млоге в беде

и неволь у животу своѣмъ претрпіо. После много други у животу нѣговомъ догађая доведе га напоследку судбина нѣгова године 1825 на одну английску галию, која в по южномъ мору бродила. Одъ прилике две стотине миля удалѣна одъ приморья Перуанскогъ при острову „Флоріанда“ стане галия, да бы се съ дрвима и водомъ за пиће снабдѣти могла. Садъ матрози ступе на суву землю, која в густомъ, непровидномъ шумомъ покривена была. Почемъ су веѣхъ матрози дуже времена бадава изворъ тражили, раздвоє се они међу собомъ: една гомила оде дублѣ у шуму, да изворъ воде потражи; друга пакъ при краю приморья бавила се дрва цепаюћи. Међу првима было в и нашъ младый Лордъ, кои часомъ као ветренясть младихъ свое друтво остави и одъ нѣга удалисе, предъ собомъ непрестанце; дивлю козу вѣяюћи. Тако се онъ читаво два сата безбрижно забавляю, докъ се у несрећно доба натрагъ не врати, да не бы галия одпловила и нѣга у оной страшной шуми самогъ оставила. Уверенъ, да не ће у страну заићи, ступаю в онъ напредъ певаюћи. Али се веѣхъ сунце западу приближавало, а онъ се текъ садъ у еданъ густъ шуманъ тако заплете, да никудъ веѣхъ напредъ ступати ни в могао. Садъ себе у великой невољи нађе, видећи, да в заишо и свой путь заишта изгубіо. Шта ће тужанъ и неволянъ садъ дачини? На кою страну да се окрене? — Онъ в іоштъ одъ свогъ детинства доста дрзновенъ, а не мало и лакомысленъ былъ, коє га садъ мало ублажи. Дуго дакле на предстоєћу опасность не мыслећи, заключи онъ у себи, да овде до зоре остане и сутра да се на галию поврати, крепко удаюћи се, да ће се сутра са своимъ опетъ састати. А и ни в ништа друго могао чинити; врбо в трчећи по шуми тако сустао было, да га в укратко и мракъ овде застао. На срећу нѣгову нађе еданъ изворъ лађане воде, гди се мало опорави, а за-

тымъ, да бы се одъ сваке опасности спасти могао, поше се на едно дрво уморенъ нагнувши се на густе гране, дубоко заспи, премда га в страшно урланѣ дивльи зверова почесто иза сна будило, и на предстоєћу опасность опоминяло!

Кадъ веѣхъ и зора руйна заплави, укреплявнъ ютреньомъ росомъ сиѣе нашъ страдалецъ съ дрвета доле. Опасность, која му в ноѣсѣ предстоєла, садъ текъ ужасъ у нѣму узбуди, да не бы овде остао; поѣе дакле напредъ іоштъ у надежди да ће галию застати. Но што годъ в онъ више напредъ ишао, сотымъ в све више у шуму заилазіо. Ахъ! време в пролазило, време нѣговогъ спасенія; а пропасть му в готова предъ очима была! — Веѣхъ в сунце високо одскочило и свою топлоту велику по црной земљи расипало, а нашъ витезъ, коє одъ глади и жеђи, коє пакъ одъ великогъ ужаса веѣхъ в до крайногъ очаянія дошао. Садъ одъ мужества и слободе оставлвнъ, на землю се као мртавъ простре у помоћ викаюћи небо! Напоследку, устане у своѣмъ найвећемъ очаянїю, поѣе мало напредъ, и у несрећно доба подъ саму ноѣ дође подъ еданъ брегъ, подъ коимъ изворъ нађе. Овде лађаномъ водомъ жеѣхъ свою загаси и ослаблѣне свога тела удове мало опорави. А да бы велику гладъ свою мало утишао, науми, ма какву зверь, која му прва предъ очи дође, повсти. Узме дакле едно подугачко дрвце и стане плашити животинѣ лупаюћи съ нѣмѣ по гранамъ. Изанста онъ садъ одну зверь предъ собомъ угледа, али ово в змїя была, која пружи свой ѣзыкъ, и сиктаюћи своѣмъ новомъ госту смрћу претити стане, на коє онъ безъ обзыра удали се. Поше се садъ на высоко едно дрво и погледъ свой на дальну бацу околину, не бы л' какавъ утѣшителанъ предметъ угледао. Но све в бадава было; онъ в само одну пропасть

свою скорымъ ожидати могао! Овако у крайномъ очаянію целу боговетну ноћ проведе; ерѣ ков збогъ глади, ков збогъ ужаса и опасности, ни трену ни ѿ.

Садъ ѿ већъ ѿдва зору очекивао, да се ѿдавде крене; но тако ѿ ослабио было, да се одъ землѣ ни дићи ни ѿ могао. Глава му ѿ тешка, очи укочене, а цела земля предъ очима нѣговымъ была ѿ у найвећу таму обвѣна. Садъ одъ тешке глади са урође-нымъ му нагономъ (инстинктъ) почне онъ траву и свако зелѣ око себе чупати, и у своя уста трпати; ал' на нѣгову велику радость осети онъ неку животворну силу и прїятность и дође мало къ себи; на-последку яснымъ гласомъ очи небу подигнувши, повиче: „Хвала ти вишній мой Боже! што ме у овой крайной беди заборавіо ни си, ты си ми ѿдина надежда моя, ты ћешъ ми као благій Отаць спасе-ніѿ поклонити!“ Оваковымъ мыслима оду-шевльнѣнъ подиже се и пође напредъ, но збогъ свогъ слабости на ногама своима стояти ни ѿ могао. На ново дакле леже на црну землю и баца се у дубокій санъ, кои га сасвимъ опорави, и на-ново му душу и срдце укрепи.

На којој управо страни налазила се галія, дознати ни ѿ могао; но опетъ у надежди пође онъ мало напредъ, и поче изъ гласа викати, не бы л' се гласъ какавъ ѿдазвао. На сзакій шушанъ чинило му се, као да неко оданѣ чуѿ. Но на-последку види, да су сва нѣгова пред-прїятія суетна; ерѣ се нико живый на нѣговъ гласъ неѿдазва! — Кадъ већъ сунце седати поче, и мракъ мало по мало указывати се стаде, опази нашъ страдалаць, ди се изъ далека одъ неке животинѣ очи [крозь [таму [светле: каква ѿ управо зверь была дознати ни ѿ могао; ерѣ између густы дрва и таме само се очи угледати могоше. Ово му стра великій зададе; помисли дакле у себи: „ова дивля зверь већъ ме ѿ опазила. Пођемъ ли садъ натрагъ бегати, то

самъ изгубльнѣнъ, дакле што Богъ да и срећа юначка! Узме садъ свой штитъ дрвеный, преправи се на битку, и пође съ найвећомъ яросту противъ свогъ не-прїятеля на юришъ; али — у овомъ часу поче се онъ у гласъ смеяти, ербо ова страшна зверь, противъ ков се онъ тако вооружао, была ѿ — савуляга, коя са низке ѿдне гранчице на нѣга гледаше, величини и неѿбичномъ изгледу нѣговомъ чудећи се. Онъ се садъ лагано приближи и ню мирно стовѣу ѿднимъ ударомъ на землю свали. Гладъ ѿ наибольій куваръ; зато гладномъ нашемъ страдалцу оваї добытакъ врло прїятно падне; но текъ мало доцнѣв искуси онъ, да ѿ месо одъ савуляге горко и невкусно было. Али зато опетъ благодари онъ своме Ство-рителю, кои га у овой крайной беди и невољи нѣговой ѿставіо ни ѿ!

(продужнѣ се)

А Б Д У Л О В А С Р Е Ъ А.

Морална приповѣдка изъ дѣла Соаве.

Нема тога на свѣту човека, кои не жели быти срећанъ, и кои се не тужи, и не плаче, да у пркосъ свемунѣговомъ труду и бриги, никако не може желъной срећи у трагъ да уђе. Али збиля, што то мора быти, да међу толикимъ людма, кои реченой срећи често у трагъ улазе, пакъ опетъ скоро ни ѿданъ одъ нѣи ни ѿ кадаръ да ѿ нађе? Да ни! ѿ томе уз-рокъ: што люди по своїој глави и лакомыслию ходѣи, съ правоѣ пута на кривый силазе, на коме се срећа ядно и чемерно постизава? И несумнямъ да ни ѿ тако. А и слѣдуюћа приповѣдка, ако-премъ ѿ баснословна — као што су у ба-снама често завите велике и праве исти-не — побуђуѿ ме, да кодъ овоѣ могъ миѣнїя останемъ.

Абдуль, пастыръ Арапскій, пасући свогъ стадо, и гонѣи га съ ѿдне паше на другу, смотри подъ ѿднимъ брдащемъ

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

У пећину, која е са своју страна у трноу и шипрагу обрасла была. Любопытанъ онъ већ се накани да унутра иде. На улазку изгледаше пећина црна као пако. Текъ мала дневна зрака, спуштајућа се изъ висине, освѣтљаваше нѣко дно. Онъ се упути неколико корака унутра, гди, тамо овамо ходајући, нађе у прикрајку пећине кесу, прстенъ, и еданъ старый папиръ *). Онъ завуче лакоу свою руку у кесу, и кадъ не нађе ништа у нѣой, уздане: «! зло ти было. Ни си ми заръ могла како другачиѣ ласкати, ванъ на- празно. Да е баремъ крайцара една у нѣой, не бы ми ни полакъ жао было, већ бапъ ни нѣ. Разлюћенъ овако рекне: Проклинѣмъ часть, у кои самъ те нашао. Иди безъ трага „бацы е на землю“ пакъ чами тамо, гди си и досадъ чамила.

Кесу удари о каменъ, и у нѣой нешто звекне као новацъ, Абдулу причувъ се као да е злато. Савъ протрне. Узме кесу са землѣ, и нађе е пуу до врѣа. О Боже! повикне шта ово мора быти? Заиста, или е привићенъ или некаквыи чаръ? Ма што было было, злато љу я себи узети, и шнѣимъ овай бѣлый свѣтъ уживати. Овако усхићено говорећи, узме прстенъ и папиръ, пакъ се извуче изъ пећине. Съ-Богомъ горе и дубраве „рекне“ не ѣте ме виѣети, докле ми годъ овога злата трав. Ала да ми е садъ быти у Мекки на ѣаби, и у тай ма створи се у Мекки!! — Забленутъ, и наполакъ смућенъ едва се сѣти да развѣ папиръ, у коме стане читати слѣдуюће рѣчи:

Кеса ова быће пуна злата
Кадъ годъ будешъ хотіо,
Са прстеномъ быѣнешъ срећанъ
Кудъ годъ будешъ ходіо.

*) Папиръ *Parierstaude*, есть кора съ дрвета папира зовомогъ, на којой су стари Африкани слова изрезивали, тобожъ по кори писали. За то се и овай, на коме мы данашњи дачъ пишемо, папиръ зове.

Повольный, и радостный овай гласъ роди у Абдуловомъ срдцу любопытство, и желю къ путованію по свѣту. Онъ то непремѣно учини. Путуюћи изъ едногъ града у другій, обиѣе у кратко врѣме великій дѣо землѣ. У путованію увеселяваху га свакій данъ нови предмети: промѣна земаля, освѣтљива разлика предѣлне климе красныи видъ и вкусъ натуралны производа, усовершенствованѣ заната, представлянѣ дивны и обаятельны механизма, разлика обычая, ѣзика, духа, и начина живота страны народа. Сва ова уливаху у душу и срдце Абдулово трогателно увеселѣнѣ.

После краткогъ времена почне и овогъ задовольства у нѣму нестаяти. Онъ, што е годъ далѣ пугово, опазіо е умаленѣ чудновате оне промѣне, која га съ почетка тако пріятно увеселяваше. Шта, помысли онъ у себи и рекне: Та иста натура, која се овде текъ малимъ нечимъ разликуе, питала е и содржавала е мене и у моме отечеству. Она ми овде мало страногъ нешто одкрыва. Я видимъ сво скоро истѣ оне предмсте и етвари, кои се виде и у моіой землѣ. Исте скоро пороке, и страсти людске, ков и кодъ мои сонародника. Овако намышлаюћи изгуби онъ любопытство къ новостима; дакле и ватрену ону желю къ путованію по свѣту. И ситъ свега, преда се меѣувременомъ почиванію.

(продуженіе слѣдуе)

РУССИ у 17 ВѢКУ.

(съ Польскогъ одъ Г. Гебауера)

Самуилъ Казимиръ Маскѣвицъ, ученъ Полякъ, кои е подъ владѣнїемъ Дмитрія (*des Salschen*) у Москви живіо, оставіо е у своемъ опоминянію, ков се пре неколико година у Русіи нашло, многа знатна извѣстія о рускимъ нравима и обычайма 17-огъ столѣтія. Мы слѣдуюћа у изводу нашимъ читательнма сообштавамо.

На свадби люди и жене на оделѣ-нымъ местима седе. Служители су око трапезе съ различнымъ вломъ ишли и госте нудили. Ту никакве не бѣше музике, ерѣ Руси мысле, да игранѣ важномъ човеку не пристои. Какво е — веле — у томъ увеселенію, што се по соби овамо онамо трчи, као да се што изгубило. Они су у вѣлу пристойни и умерени.

Што не маю Руси игри наклоности, то приписуе аукторъ нѣовомъ недружественномъ животу; ерѣ женскій полъ не сме се при састанку мужкогъ пола указати. Тако исто госпођама нигди на явномъ месту, осимъ у цркви, ни е слободно показати се.

Женскій полъ живи у стражнѣой части зданія, коѣ е зидови окружено. Гости мужкогъ пола кодъ нѣи не маю приступъ, и само кадъ домаѣинѣ коѣ велику почестъ оѣе да укаже, пусти жену и кѣерь у дружевну собу. Кадъ иѣ гостъ више пута полюби, то е знакъ особите учтивости.

Удая и женидба свршуе се одъ сродника, често безъ знаня момка и девойке. Невѣсти е дозвољено избранога видити и полюбити, алъ не сме говорити.

Мазати образе съ црвеномъ фарбомъ (боіомъ) не само да е у обычаю, него е и заповеђено; ерѣ они држе, да е непристойно съ ненамазанимъ образима дати се видити.

Обитатели Москве бако богати тако и сиромаси уредно живе.

Јако пійѣа преко мере пити забранѣно е. Јавно иѣ продавати никомъ ни е слободно осимъ бољара, кои имаю привилегіе, да иѣ смеду правити. Наѣе лъ се кои на явномъ месту пійанѣ, то буде више неделя дана затворенѣ; ако се тымъ не поправи, на дуже време буде свободе лишенѣ, осимъ тога по свыма се улицама води. Трећиѣ путъ буде казнѣнѣ съ кнутомъ (бичемъ); ако му и ово не помогне,

и судъ се увери, да се не ма никаквомъ поболшаню надати, онда се истый кривацъ, да не бы више ружанѣ примеръ давао, за свагда затвори.

Оваѣ народъ, кои тако строга понятія о моралу има, съ друге стране пре-небрегава душевно изображеніе; коѣ — тако реѣи — у оковима совршеногъ незнаня држи. Наставленіе не само сасвимъ да оскудѣва, него шта више забранѣно е.

Подъ владѣнїемъ Івана Ш донесе некій Полякъ неколико календара у Русію, да прода. За Русе су были ови календари, кои су на польскомъ взыку были штампани, врло велика наука; ерѣ ни самъ царъ ни е иѣ знао читати.

У бриги, да народъ одъ тудъ што зло не научи, да иѣ спалити, а штету трговцу платити. Свако е наставленіе было забранѣно, тако, да е онаѣ, коѣ бы се чему дао учити, морао подѣ одговоръ доѣи.

Тако се некій бољаръ, кои е за наукомъ жеднїю, одъ едногъ Поляка и Немца дао учити. А да то у потаи остане, учители су у рускомъ оделу у нѣгово обиталиште морали долазити, а наука се у найсакривенїемъ месту предавала.

(D. u. W.)

В Ъ С Т И.

а) домаѣе.

Пешта. 21 Јан наш. Шта е ново? — Найновіе е то, да одъ како е дунава и дунавски пароброда, јоштъ никадани е у ово доба на нѣма путовано, као што ѣе се овы дана догодити! Овдашиѣ Чинвничтво паробродско добыло е одъ свога друштвеногъ управительства налогъ, да наступаѣе неделѣ огласи, да ѣеду парне лаѣе опетъ одъ Пеште до Беча пловити започети, ербо е време особито угодно тако, да бы човекъ мыслио да е Маѣарска свой положай некуда у Италию преместила; Герзелесъ и нѣвие зелене се као у пролеѣе, шта више и дрва тераю. — Јуче у вече около 10 сатиѣ показала се овде една репата звезда, коѣ е приметательно светла была, и теченѣ свое одъ стране западо-северне кѣ јужно-источной заузела-

Пешта. Време е кодъ насъ лепо и тако при-
ятно, као да е зима сасвимъ прошла. Даме у ла-
комъ одељу обучене по улица шетаю и свако е
весело као у пролеће показуе, — Дунавъ е сасвимъ
одъ леда чистъ.

Пешта. Некиъ младъ човскъ одъ 18—20 го-
дина седне 18 Јануар. у 1/2 8 сатиј у чамацъ, да
се изъ Пеште у Будимъ превезе; кадъ е чамацъ на
среди Дунава био, скочи речениъ младић у воду
и више се не указа. Узрокъ самоубиства непознатъ е.

б.) трговачке.

Ђурџ. 20. Јануар. п. р. Овогъ вашара ни е
ни у чемъ добра продаја была, ерѣ кша коя е
непрестано падала. покварила е целе улице и ва-
шарѣ, тако да се ни е ништа могло радити. Неко-
лико довоза кожанепродани су се повратили. Тако
исто ковы ни су имали купаца; рогата марва не-
што е мало болѣ продавана, парѣ волова (теглеѣв)
250—270 Фр. 6. вр. — Цена ране: Ђито 4 Фр.
48 кр. — 5 Фр; Банатско 4 Фр. 15 кр.; наполица
4 Фр. — 4 Фр. 30 кр.; ражъ 4 Фр.; ечамъ 2 Фр.
54 кр. — 3 Фр.; зобъ 2 Фр. 18 кр. — 2 Фр. 24
кр.; кукурузъ 4 Фр. — 4 Фр. 15 кр. 6. вр.

Лайпцигъ, 20 Јануара. Одъ много већ го-
дина научени смо, да на нашемъ новогодишњемъ
вашару врло мало страни видимо. Узрокъ е томе
промена отношения у смотренію трговине између
Руссе и Польске. Тако се исто и съ овогодиш-
њимъ догодило. — Одъ чое было е 50—60,000 ко-
вадѣй, одъ кои е половина продана. Филетотъ и друга
овой равнаматерія, здраво е на путу была финси и бо-
льшѣи, зато е ова врло рѣаву продаю имала; напро-
тивъ матерія (Зиг) се по цени прошастогъ вашара
или по мало мањој лако продавала. При свемъ томъ
што е овай вашарѣ незнатанъ био, може се опетъ
казати, да е вообщте одъ преѣшнѣгъ болѣ испео.
О продаи чое за Хину овде се ништа не зна.

Д О П И С Ъ.

Изъ Сегедина, 18 Јануара. Слава и тор-
жественно празновањѣ светителя, подиже у
народу велику любовь къ святой цркви и вероиспо-
веданию своме и подражаніе славны и богоугодны
дѣла њиовы, — а споменъ елавны мужава и
просветителя народни подиже у срдцу вер-
ногъ потомка духъ родолюбїа, духъ народности,
онай духъ, кои е само рода и племена човеческогъ
достоянъ, — Шта е светый Савва првыи

Архи-Епископъ и Просветитель Србскїй, како у
призренію свете наше православне вере, тако и у
призренію изображенїа и просвешченїа народногъ,
народнѣ славе и чести; то му само име каже, то свакїй
онай добро зна, кога е Србкїня Србскимъ млекомъ одо-
ила, кои правимъ Србскимъ духомъ дише, коме народ-
но благо, народна среѣна на срдцу лежи. Светый Савва
у Роду Србскомъ и као Светигель и као народный
Просветитель слави се и славнѣ се, докъ е Србскогъ
рода и племена. — И наше благочестиво обще-
ство достойно е данъ Св. Савве прославило. *)
Звукъ свою звона и груванѣ топова опоменуло е
и мало и велико, да светомъ богослуженію присут-
ствовати валя. Съ najveћомъ родошћу како садъ,
тако и на свакїй нашъ празникъ овде примѣтити
се могло, да осимъ наши благочестивы сограђана,
и другога вероисповеданїа Христїани радо при на-
шемъ богослуженію присутствую. Свету литургию
Пречест. Г. Тимотей Илићъ, Парохъ и Намѣ-
стникъ Санадскїй са мѣстнымъ Дїакономъ сврша-
вао е, а при свршетку богослуженїа говорю е нашъ
мѣстный Царохъ, Пречест. Г. Павелъ Стама-
товићъ слово, на похвалу Св. Савви пуно
топлы чувствованїа за Родъ и Народность. Оваъ
заиста и као свещеникъ и као родолюбацъ за при-
меръ свакомъ служити може. Младежъ Србска, коя
у Сегедину выше науке слуша, овогъ врсногъ му-
жа мудрыма советима слѣдуюћи, лепу будућность
Роду нашемъ обећава.

Срболоубъ.

ПУТЬ ПО СВЕТУ.

(Светъ већ починѣ паметнїи бивати)
Будући да е общте познато, како е велика изли-
шность великолѣпнїи съ трошкомъ великимъ со-
юженный погребъ мртваца: Зато се у Нирнбергу
едно друство налази противъ овога обычая, кое о-
не трошкове, што бы се на мртве употребити и-
мали, на сиротнїю обраѣа. Да лепа и племенита
поступка!

*) Мы се одъ свегъ срдца радуемо, да е Сегединско
чиномъ малено общество како у призренію све-
те наше православне вере, тако и у смотренію
народности лепе заиста и подражанїа досто-
йне примере досадъ показывало, и вayneнїимъ
обществамъ на угледъ служило, гди се о на-
родной среѣни, о народномъ благу дѣла. Оно
намъ показуе, шта е мало людїи слогомъ и ме-
лусобномъ любовью учинити може!

Н.

СМ Е СИЦЕ.

(Просто се облачите.) Госпођа нека одъ 26 година по имену Лауренцина обште е вниманіе збогъ свое лепоте на се обратила. Кои е годъ види, млада ил' стара госпођа, младић или старацъ, она се свакомъ допада. Енглець некій у своѣмъ описанію красногъ пола у Французской овако о нѣой говори: Нигди ни самъ, ни у самой Енглескол, лепше и лебезніе женске видіо одъ Лауренцине. И самъ е у баловима, у позориштама много пута видіо, и свагда е као краљица лепоте и бисеръ дружтва была. И самъ срећу имао да ме нѣой представи, и принуђенъ самъ быо казати јоу, да е она најлепша на свету, на комъ она смећећи се одговори: Свака е овде дама лепа, ако смемъ веровати, да самъ и достојна тогъ имена; а много ѣи има, кое су далеко јоштъ одъ мене лепше. Моя се сва лепота состои у тайни, што се уметъ обући и у ношиву оне, што е просто, избрати, кое се свима здраво допада. Ако не верујете, да е то тако, то дођите сутра у театаръ, пакъ ћете се о томъ уверити; ја ћу се накитити, — накитити као ове даме, ал' вы ме не ћете познати. — Дођемъ сутра у театаръ, ал' забадава самъ е монѣмъ очима трајіо, ерз е нигди ни самъ могао видити. Напоследку опазимъ едну у најскупоценимъ оделу дају. То е была лепа Лауренцина. Она е и садъ лепа была, ал' е ова лепота далеко одъ пређашнѣ была. — Облачите се просто, вы Србкнић, ако желите, да будете лепе!

Енглезка журналистка преповеда о Наполеону на Св. Елени: „Наполеонъ е живіо пріятельски съ породѣомъ Балкомбеу малой белой кућици, коя се „те Бриарсъ“ звала. Господичва Балкомбе была е врло млада и лебезна дѣва, съ коіомъ бы се Наполеонъ често разговарао и шаліо. Еданпутъ узме му мачъ, съ коимъ Наполеона у буцакъ себе сатера и смеюћи се повиче: „Садъ имамъ највећегъ мужа у монѣмъ рукама“. Одъ тогъ доба изгубикодъ нѣга милость, и онъ се никадъ више не хтеде съ нѣомъ разговарати и шалити.

(Продај жена у Енглезской) Некій Енглець доведе жену своју на вѣшаръ, да јо прода. Кадъ види, да нико за ню не ће ни да запыта,

почне јо фалити: „моя жена врло лепо женске послове ради; она болъ кува, нежели и самъ куваръ наше краљице Викторіе; она уме читати, писати и Богъ те пыта шта јоштъ кое шта зна.“ Но јоштъ се купацъ не нађе. Садъ далъ своју беседу продужи онъ „Моя жена текъ садъ 26 година има; добро немачкій и французскій беседи и свакій е данъ кадра 8 шилинга заслужити.“ „Заштою дакле продаешъ“ запыта га еданъ мимопролазећій. „„Ахъ мой Господине! она ми све у! кући оће да поведе““ „Ја ти дакле за ню 20 шилинга дамъ; кодъ мене ће доста за ело имати.“ „„О избавите ме Господине! одъ глади, пакъ ће те скоримъ искусити, шта знамъ!““ Овај му дакле Господинъ поштено исплати и жену съ собомъ одведе.

ХОДЪ НОВАЦА НА БЕЧКОЈ БЕРЗИ.

23. Јануар. 1843

Сребро

Метал.	са 5 ⁰ / ₁₀₀ на сто	100 ¹ / ₄
„	„ 4 ⁰ / ₁₀₀ „	101
„	„ 3 ⁰ / ₁₀₀ „	77
Замъ одъ т. 1839	„	284 ³ / ₄
„ „ „ „	„	726 ¹ / ₄
Бавкакціе комѣдъ	„	1613
Естерхазинъ Лосъ	„	50 ¹ / ₄
Царски дукати	„	101 ³ / ₄

Ценаране 22. Јан. на Пешт. пјаци

Пешт. меровъ, грош. б. вр.

	најб.	сред.	лош.
Чисто жито	—	140	130
Наполица	120	110	—
Рязъ	104	100	94
Ечамъ	82	80	70
Зобъ	67	64	60
Кукурузъ	95	90	80

Станъ дунава 23. Јануар.

14⁰. 2⁰. 9⁰. (надъ о.)

П. П. Одъ неколико дана воде е овде тако нарастла, да се већ издаю наредбе, да се неки канали у предградію позатвораю.

Издавателъ Димитрій Јовновићъ. (Bastei Gasse Nr. 349)

У ПЕШТИ словима Баймеловымъ.